

EDO BRUNNER

PUUR PORSCHE

Huisacteur en -columnist Edo Brunner test elke maand een dikke bak voor *TopGear*. En hij vindt de Panamera mooi. Wij zeggen: één en één is twee!

AL BIJ DE EERSTE FOTO'S VAN DE Porsche Panamera, een jaartje of anderhalf geleden, was ik verliefd. Wat een geweldige bak. En groot! Vijf meter lang en 1 meter 93 breed. Da's echt flink.

Ik vond dat ie qua *looks* alles had wat een Porsche een Porsche maakt, ondanks dat de motor voorin zit. Een Porsche 911 plus meer. Twee extra zetels achterin, extra dik, extra lang en extra ruim. Van voor bekeken een heuse 911, en van achter een vet dikke heupartij en een imposante kont, als een dikke Surinaamse vrouw. Oeps. Ik liet me even gaan.

Sommige mannen houden van dikke Surinaamse vrouwen, ik heb dat nooit zo goed begrepen omdat de enige Surinaamse vrouw waar ik ooit de liefde mee bedreven heb, dun was. Deze dikke Duitse echter vind ik wel leuk, maar daar doe ik dan weer heel andere dingen mee.

Van binnen is deze Panamera overal bedekt met dik, mooi, donker chocoladebruin leer, zoveel mooier dan dat saai zwart – met grof gepolijst aluminium elementen. De brede middenconsole met toeters en bellen liet me nog genoeg ruimte om comfortabel te kunnen zitten en boden me een helder overzicht van de bedieningsmogelijkheden van elektronica en auto-instellingen. Sportstand voor de schokbrekers en de versnellingsbak, stoelverwarming en de hele rataplan, geen gekut meer met jogshuttles en besturingsknoppen van een ingewikkeld computer-menu. Heerlijk, wat een zalig bedieningsgemak voor een digibeet. Ik begreep ook van de Porsche-medewerkster van wie ik hem meekreeg dat ze in Duitsland vonden dat het maar eens afgelopen moest zijn met die bullshit en dat elke functie gewoon weer een knop moest krijgen. Ik zeg altijd maar zo: 'Niets zo top als voor alles een knop.' Jawel beste mensen, rijmen is dicht. Stoel en stuur waren ook perfect af te stellen op mijn *size* dus qua comfort en luxe liet ie niks te wensen over.

Ik dacht wel dat de 3,6-liter V6 misschien een beetje weinig kon zijn voor zo'n zware jongen, toch zo'n 1.750 kilo. Oké, het is geen 911 4S, maar aardig mee kunnen komen is wel echt een understatement. Nu ben ik van huis uit al geen jakkeraar, maar een beetje snel accelereren en bochtjes knallen vind ik wel leuk, en als je in een Porsche zit, denk je in eerste instantie toch aan een scheurijzer. Ik moest een beetje wennen aan deze beleving.

In deze Porsche geen loeiende boxeromotor achterin, maar een stille, bescheiden motor onder de voorklep, en een zijdezachte, haast onmerkbaar op- en terugschakelende zeventraps automaat. Zo doe je je businessstripje met drie collegae naar de

Toen ik bij een benzinepomp even de navigatie wilde instellen, stonden er bij de winkel twee jonge gasten met een *big smile* tegemoet te kijken. Wat moesten die lui van me, dacht ik nog, waarschijnlijk vonden ze de Porsche gewoon heel mooi. Een eindje verder vond ik een parkeerhaantje en plempte de Porsche daar even neer. Terwijl ik druk de navigatie aan het instellen was, werd er op mijn ruitje geklopt en daar stonden ze weer, de bepukelde jongeren. Heel bijdehand begon er eentje over deze vierdeurs sedan en dat ie mooi was en tof en vet en dat er best veel mensen in zo'n Panamera konden en enigszins schuchter kwam het hoge woord eruit: of ik ze even met deze limo

'Of ik ze even met deze limo naar scheuren. Het bleken lifters te zijn,

beurs in Hannover tien keer sneller en stukken goedkoper dan met de helikopter. Ook kun je alle vier nog makkelijk je weekendbagage achterin dumpen én je kunt onderweg ontzettend handig over allerlei heel belangrijke zakelijke dingen lullen. Dat is met een 911 echt een beetje lastig.

De Panamera is helemaal geen sportwagen. Dit is een luxe limousine met een zeer sportieve historie en uitstraling, en met comfortabele sportieve rijeigenschappen. Ik begin te vermoeden dat dat ook precies de bedoeling was van de Porsche-ontwerpers. Ik vond het ook heel fijn toen in deze Panamera. Totaal ontspannen scheurde ik het land door, zonder het opzweepende gebrul van een 911-motor achter me – wat ik ook echt heel leuk vind hoor, maar dat niet noodzakelijkerwijs handig is als je geen bekeuringen wilt.

naar Antwerpen wilde scheuren. Het bleken lifters te zijn, handige flikkers!

Omdat ik ook de kwaadste niet ben en het mooi weer was en ik een bijzonder goed humeur had en ik verder toch geen plannen had, besloot ik dat ik dat wel wilde doen. Vervolgens voltrok het klasieke plaatje zich. Opgetogen en blij werd er wat geroepen en ineens stonden er nog twee van die glimmende puistenkoppen door mijn portierraampje te stinken. Vol enthousiasme trokken ze het achterportier al open en ineens schrokken ze terug. Want net zo goed als ik niet wist dat zij met z'n vieren waren, wisten zij niet dat er in deze Panamera geen achterbank zat maar twee stoelen, met een middenconsole er tussenin. Ja, riep ik vrolijk, wie gaat er met zijn kop tegen het dak en met zijn noten in het opbergvakje zitten?

Zo grappig vonden ze dat niet want nu hadden ze een dilemma. Tja, zei ik, wie blijft er achter? Oei, dat was toch wel een probleem want dat doe je elkaar niet aan natuurlijk, als echte vrienden. Een van de vier moest achterblijven. Dat ze sowieso beter niet kunnen liften met vier man tegelijk hadden ze denk ik nog niet bedacht.

Een lange, ongemakkelijke stilte volgde, schichtig keken ze elkaar aan als om te controleren of een van hen misschien vrijwillig zou zeggen dat ie Antwerpen sowieso een kutstad vond, en dat ie wel de trein naar huis zou nemen.

Het bleef stil, maar omdat ik toch een tikkie ouder was dan zij, voelde ik me

Antwerpen wilde handige flikkers!

verantwoordelijk om dit probleem op te lossen en de stilte te doorbreken en dus stelde ik voor dat de enige denkbare oplossing was dat ik ze de sleutels gaf en dat ik wel naar huis zou lopen, het was gelukkig toch vrij dicht in de buurt van waar we waren.

Ik maakte al aanstalten om uit te stappen. Vol ongeloof keken ze me aan, hun monden zo'n beetje half open, hun ogen plopten zowat uit hun kassen. 'Dat zou wel heel erg te gek zijn', zei de brutaalste die prompt wat extra begon te glunderen. Inderdaad zei ik, nu je het zegt, je hebt gelijk: dat zou echt wel heel erg te gek zijn, dat moesten we dan maar niet doen. Ik kan mezelf soms érg grappig vinden en lachend om hun gezichten trok ik het portier weer dicht en zwaaide ze vrolijk een goede dag. Als toegift gaf ik extra veel gas.

